

Leo Žukina, mag. educ. hist. et croat.
Zavičajni muzej Daruvar
Ivana Gundulića 1, 43500 Daruvar
leo.zukina33@hotmail.com

 OPEN ACCESS

 Check for updates

Primljeno/Received: 10. 8. 2025.
Prihvaćeno/Accepted: 29. 8.2025.
Rad ima dvije pozitivne recenzije
Izvorni znanstveni rad
Original scientific paper
DOI: 10.47325/zj.8.10.12

UDK 355.48(497.5)

NEUSPJEH PREGOVORA S POBUNJENIM SRBIMA ZAPADNE SLAVONIJE (1992-1995)

Sažetak: Nakon prvih višestranačkih izbora i početka osamostaljivanja Republike Hrvatske, dio Srba u Hrvatskoj odbio je prihvatiti novu vlast te je uz potporu JNA započeo oružanu pobunu. Ona je u zapadnoj Slavoniji kulminirala proglašenjem SAO Zapadne Slavonije u kolovozu 1991. i početkom otvorene agresije na Republiku Hrvatsku. Nakon obrane većih naselja i osvajanjem vojarni hrvatske snage krajem 1991. potiskuju pobunjenike na mali, izolirani teritorij oko Okučana i istočno od Pakraca. Potpisivanjem Sarajevskog primirja i dolaskom UNPROFOR-a 1992. uspostavljeno je primirje, no srpske snage su zadržale znatne količine oružja izvan nadzora međunarodnih snaga i nastavile provoditi incidente. Ipak lokalno pobunjeničko vodstvo se odlučuje za pregovore i potpisuje 1993. Daruvarski sporazum, koji je trebao omogućiti slobodu kretanja, obnovu infrastrukture i povratak prognanika. Sporazum je propao nakon što je vrh RSK smijenio i uhitio potpisnike. Zagrebački sporazum iz 1994. donio je novo primirje i stvorio uvijete za potpisivanje Gospodarskog sporazuma koji je otvorio autocestu Zagreb–Beograd, ali je ona ubrzo postala glavna ruta masovnog krijumčarenja u kojem su sudjelovali i pripadnici vojske i milicije RSK. Potpisani Gospodarski sporazum trebao je urediti promet, korištenje resursa i gospodarsku suradnju, no naišao je na otvoreni otpor Srpske radikalne stranke i dijela lokalnog vodstva. Nesposobnost vrha RSK da zaustavi krijumčarenje, kao i otvoreni sukobi između predsjednika Milana Martića, koji je odbijao daljnje pregovore, i premijera Borislava Mikelića, doveli su do blokade svih dogovorenih procesa. Krajem travnja 1995. Martić je zatvorio autocestu, prekinuo provođenje sporazuma i odbio upozorenja o mogućem hrvatskom napadu. Time je hrvatskoj strani pružen povod za pokretanje VRO „Bljesak“. Operacija je počela 1. svibnja 1995. i u samo 36 sati rezultirala potpunim slomom obrane zapadne Slavonije, razotkrivši duboke unutarnje podjele, slabosti i nespremnost pobunjenih Srba.

Ključne riječi: zapadna Slavonija, pobunjeni Srbi, Daruvarski sporazum, Zagrebački sporazum, Gospodarski sporazum, autocesta

Uvod

Cilj ovoga rada je istražiti i prikazati razlog neuspjeha pregovora s pobunjenim Srbima zapadne Slavonije, njihovo odbijanje mirne reintegracije u Republiku Hrvatsku i jasne povode za provođenje vojno-redarstvene operacije „Bljesak“ na temelju izvora u dokumentima institucija pobunjenih Srba.

Demokratske promjene i srpska pobuna

Nakon što je na prvim višestranačkim izborima 1990. pobjedu odnio HDZ započeo je proces osamostaljivanja Republike Hrvatske. Novi Ustav Republike Hrvatske i Ustavni zakon o provedbi Ustava Republike Hrvatske prihvaćen je 22. prosinca 1990. godine.⁶⁵⁵ U daljnjem procesu osamostaljivanja Sabor je usvojio Rezoluciju o prihvaćanju postupka o razdruživanju SFRJ i o mogućem udruživanju u savez suverenih država, a 25. travnja 1991. raspisuje i referendum na kojem 92,18% hrvatskih građana nije podržalo ostanak Hrvatske u SFRJ. Sukladno rezultatima referenduma Sabor je 25. lipnja 1991. proglasio Republiku Hrvatsku neovisnom državom. Posredovanjem Europske zajednice 7. srpnja iste godine prihvaćen je moratorij od tri mjeseca na odluku o neovisnosti. Nakon njegova isteka Sabor je 8. listopada 1991. raskinuo sve državno-pravne veze između Republike Hrvatske i SFRJ.⁶⁵⁶

Navedene promjene u državnom ustrojstvu vlasti nisu bile blagonaklono prihvaćene od strane predstavnika SDS-a. Stoga je tijekom 25. srpnja 1990. na većem okupljanju oglašeno proglašavanje srpske autonomije, a nekoliko dana kasnije osnivanje Srpskog nacionalnog vijeća. Pobuna Srba započela je 17. kolovoza iste godine „balvan revolucijom“. Uz pomoć JNA, koja stvara tzv. „tampon zone“, pobunjeni Srbi blokirali su prometnice i onemogućili predstavnicima hrvatske vlasti djelovanje na području „Krajine“.⁶⁵⁷ Dok se pobuna širila između 19. kolovoza i 2. rujna 1990. u 23 općine održan je referendum o srpskoj autonomiji u Hrvatskoj na koji je, po podacima njegovih provoditelja, pristupila 756781 osoba od kojih je njih 99,96% glasalo za srpsku autonomiju.⁶⁵⁸ Dan prije nego je Hrvatski sabor izglasao Ustav u Kninu je, 21. prosinca 1990., proglašena Srpska autonomna oblast Krajina (dalje: SAO Krajina) kao teritorijalna autonomna oblast u sklopu Republike Hrvatske.⁶⁵⁹ Njena skupština formirana je 30. travnja 1991., a za njenog predsjednika imenovan je Milan Babić.⁶⁶⁰

---

⁶⁵⁵ KESIĆ, *Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji*, 13.

⁶⁵⁶ MARIJAN, *Domovinski rat*, 22.

⁶⁵⁷ GUMZEJ, *Od balvana do Dayton*, 46.

⁶⁵⁸ KESIĆ, *Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji*, 17.

⁶⁵⁹ MARIJAN, *Domovinski rat*, 23.

⁶⁶⁰ KESIĆ, *Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji*, 17.

Gore spomenuti događaji odrazili su se i na prostor zapadne Slavonije. U etnički različitom rasporedu i brojnosti stanovništva, većina su bili Hrvati. Sljedeći po brojnosti bili su Srbi koji u niti jednoj općini nisu činili većinu stanovništva. Ipak, srpsko stanovništvo bilo je najbrojnije u općinama Pakrac (46,4%), Podravska Slatina (35,9%) i Daruvar (33,5%).⁶⁶¹ Međunarodne tenzije rastu, a vrhunac doživljavaju početkom ožujka 1991. u Pakracu kada izbija prvi oružani sukob između hrvatskih snaga i pobunjenih Srba, a postalo je očito da JNA otvoreno staje na stranu pobunjenika.⁶⁶²

Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji

Početak otvorenog sukoba prethodilo je proglašavanje SAO Zapadne Slavonije koju je proglasilo predsjedništvo regionalnog odbora SDS-a tijekom 12. kolovoza 1991. godine.⁶⁶³ Borbe u zapadnoj Slavoniji započele su napadom pobunjenih Srba na Okučane 16. kolovoza 1991. godine. Idućeg dana postrojbe JNA iz Bjelovara i Banja Luke spriječile su protunapad hrvatski snaga i oko Okučana stvorile „tampon-zonu“.⁶⁶⁴ Nakon događaja u Okučanima pobunjeni Srbi izvršili su napade na Grubišno Polje 18., a potom 19. kolovoza 1991. na Daruvar, Lipik, Pakrac i niz sela s većinski hrvatskim stanovništvom na području cijele zapadne Slavonije.⁶⁶⁵

U prvim napadima pobunjeni Srbi nisu uspjeli osvojiti gradska središta i zaustavljeni su na prilazima Daruvaru, Grubišnom Polju, Pakracu, Lipiku, Virovitici i Podravskoj Slatini.⁶⁶⁶ Nakon odbijanja srpskog napada na Daruvar početkom rujna, hrvatske snage oslobodile su selo Doljane, a nakon toga su 17. rujna osvojile i skladište oružja JNA pokraj Doljana uz veliki ratni plijen.⁶⁶⁷ Jedan od važnijih događaja bio je osvajanje vojarne JNA „Božidar Adžija“ u Bjelovaru koju su uz velike gubitke hrvatske snage osvojile 29. rujna 1991. godine. Osvojivši ove i ostale vojarnice te granične karaule na prostoru u i oko zapadne Slavonije hrvatske snage dobile su znatne količine oružja, posebice oklopništva. Također, hrvatske snage koje su bile potrebne za okruživanje vojarni JNA u pozadini, nakon spomenutih uspjeha mogle biti korištene na područjima koja su napadali srpski pobunjenici.⁶⁶⁸

⁶⁶¹ ŠKVORC, Zapadna Slavonija uoči i u Domovinskom ratu do studenoga 1991. godine, 118.

⁶⁶² MIŠKULIN, Srpska pobuna u općini Pakrac 1990.-1991., 380.

⁶⁶³ SEKULA, Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“), 40.

⁶⁶⁴ MARIJAN, *Domovinski rat*, 105.

⁶⁶⁵ KARAUŁA, *Političke prilike i Domovinski rat u Daruvaru (1990.-1995.)*, 57.

⁶⁶⁶ KESIĆ, *Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji*, 31.

⁶⁶⁷ Isto., 100.

⁶⁶⁸ KARAUŁA, „Osvajanje vojarne JNA „Božidar Adžija“ u Bjelovaru 1991, 23.

Nakon osvajanja vojarne hrvatske snage su u teškim borbama uspjele deblokirati već skoro zauzeti Pakrac i dodatno učvrstiti obrane drugih mjesta. Ipak, i nakon toga, opasnosti od djelovanja JNA i snaga pobunjenih Srba, nisu bile otklonjene. Postrojbe JNA i pobunjenih Srba su u listopadu 1991. osvojile Jasenovac i Lipik.⁶⁶⁹

Osvajanjem vojarni JNA hrvatske snage došle su do velikog broja naoružanja. U bjelovarskoj operativnoj zoni u kojoj se nalazilo područje zapadne Slavonije pod oružjem je bilo oko 30 000 branitelja. Hrvatske snage krenule su krajem listopada 1991. u napadne operacije „Otkos 10“, „Orkan '91“ i „Papuk '91“ usmjerene protiv pobunjenih Srba i JNA na području zapadne Slavonije kojima je do potpisivanja Sarajevskog primirja oslobođen veći dio zapadne Slavonije.⁶⁷⁰

Dolazak snaga UNPRFOR-a na područje zapadne Slavonije i održavanje primirja

Dana 2. siječnja 1992. predstavnici RH i JNA potpisali su u Sarajevu sporazum o bezuvjetnom prekidu vatre, a idućeg dana borbe su prestale.⁶⁷¹ Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda (dalje: UN) prihvatilo je još u prosincu 1991. Vanceov plan za rješavanje situacije u Jugoslaviji. Glavni ciljevi plana bili su razdvajanje zaraćenih strana, demobilizacija, stavljanje teškog naoružanja pobunjenih Srba pod nadzor i povratak izbjeglica.⁶⁷² Dijelovi Hrvatske u koje su se trebale rasporediti mirovne snage UN-a organizirani su u tri područja: istočna Slavonija, zapadna Slavonija i Krajina. Navedena područja bila su organizirana u četiri sektora: Sjever, Jug, Zapad i Istok. Važno je naglasiti da se područje zapadne Slavonije koje je ostalo pod kontrolom pobunjenika od prosinca 1991. nalazilo u sastavu samoproglašene Republike Srpske Krajine (dalje: RSK).⁶⁷³ Ono što je sektor Zapad činilo posebnim proizlazi iz toga da je dio teritorija bio kontroliran od strane hrvatskih snaga (općine Grubišno Polje i Daruvar), nije bilo ružičastih zona, crta razdvajanja na pojedinim dijelovima nije bila jasna i u njemu se nalazio podijeljeni Pakrac.⁶⁷⁴

---

⁶⁶⁹ FARKAŠ, *Vojne operacije u Zapadnoj Slavoniji u Domovinskom ratu (1991.-1995.)*, 11.

⁶⁷⁰ GUMZEJ, *Od balvana do Dayton*, 83.

⁶⁷¹ MARIJAN, *Domovinski rat*, 202.

⁶⁷² U planu je bilo predviđeno razmještanje snaga UN-a na tri područja u Hrvatskoj koja su bila definirana kao područja pod zaštitom UN-a i obostrani prekid vatre. Hrvatsko vodstvo potpisalo je plan 1., a srpsko 3. siječnja 1992. godine.

⁶⁷³ SEKULA GIBAČ, *Raspoređivanje snaga UNPROFOR-a i (ne)provedba demilitarizacije na okupiranom području zapadne Slavonije 1992. godine*, 281-282.

⁶⁷⁴ FILIPOVIĆ, *Kanadska brigada „Princeza Patricija“ u Zapadnoj Slavoniji 1992.-1993.: Pripreme, djelovanje, poteškoće*, 57.

Tijekom proljeća 1992. u Hrvatskoj se razmjestilo oko 15 000 pripadnika Zaštitne snage UN-a (engl. United Nations Protection Force) (dalje: UNPROFOR).⁶⁷⁵ U Sektor Zapad u kojemu se nalazilo područje zapadne Slavonije raspoređeni su argentinski, jordanski, nepalski i kanadski bataljun, a za zapovjednika Sektora postavljen je argentinski general Carlos Maria Zabala.⁶⁷⁶

Snage UPROFOR-a ubrzo su krenule s provođenjem demilitarizacije Sektora Zapad. Hrvatske snage pomaknule su svoje teško naoružanje i vojsku 30 kilometara od crte razdvajanja. S druge strane jedinice TO RSK također su bile demobilizirane, ali su pobunjeni Srbi povećavali broj milicajaca i osnivali nove milicijske jedinice. JNA se u međuvremenu povlačila, a naoružanje TO RSK trebalo je biti ostavljeno u skladištima koja su se nalazila na okupiranom području. Ta su skladišta bila nominalno pod zajedničkim nadzorom UNPROFOR-a i pobunjenih Srba, a u stvarnosti zapravo pod punim srpskim nadzorom.

Daljnji događaji pokazali su kako je ovaj način skladištenja oružja bio neuspješan. Tijekom 1992. komanda tada osnovanog 18. korpusa Srpske vojske Krajine (dalje: SVK)⁶⁷⁷ uspjela je iz tajnih skladišta naoružati preko 70% svojih pripadnika, a u siječnju 1993., zbog odvijanja operacije „Gusar“ u zaleđu Zadra, podigla je bojnu spremnost na najvišu razinu.⁶⁷⁸ Također tijekom ljeta 1992. u Sektor Zapad vraćen je dio teškog naoružanja srpskih snaga koje je potom smješteno u skladište u Staroj Gradišci. U međuvremenu je UNPROFOR odustao od inzistiranja da skladišta oružja budu samo u Staroj Gradišci i Jasenovcu te je dopustio pobunjenim Srbima skladištenje oružja po cijelom teritoriju okupirane zapadne Slavonije. Uz to što je dio oružja bio pod nadzorom zapovjednik UNPROFOR-a u Sektoru Zapad priznao je kako se velik dio oružja i dalje nalazi izvan skladišta.⁶⁷⁹

Iako se dolaskom UNPROFOR-a situacija smirila, na okupiranom području bili su česti slučajevi krađe imovine, paljenja kuća i vjerskih objekta, neovlaštenih uhićenja i zatvaranja ljudi te prekomjernog uživanja alkohola koje je gotovo uvijek završavalo korištenjem vatrenog oružja.⁶⁸⁰ Problematična je bila i cesta Pakrac-Požega, pogotovo kod sela Kusonje i Dragović

⁶⁷⁵ „UNPROFOR“.

⁶⁷⁶ FILIPOVIĆ, Kanadska brigada „Princeza Patricija“ u Zapadnoj Slavoniji 1992.-1993.: Pripreme, djelovanje, poteškoće, 57.

⁶⁷⁷ U lipovnju 1992. od TO RSK nastaje SVK. U njenom sastavu je bilo osnovano šest korpusa, a u dijelu zapadne Slavonije djelovao je njen 18. (zapadnoslavonski) korpus koji je osnovan 31. siječnja 1993. godine.

⁶⁷⁸ GODIĆ, Stanje morala, bojne spremnosti i problemi opskrbe u 18. korpusu Srpske vojske Krajine, 244.

⁶⁷⁹ SEKULA GIBAČ, Raspoređivanje snaga UNPROFOR-a i (ne)provedba demilitarizacije na okupiranom području zapadne Slavonije 1992. godine, 299-300.

⁶⁸⁰ Isto., 301.

gdje je cesta prolazila ničijom zemljom. Situacija se naglo promijenila krajem 1992. godine. Hrvatska strana počela je gubiti strpljenje, a lokalni Srbi počeli su se neprijateljski odnositi prema UNPROFOR-u zbog uvođenja sankcija Republici Srpskoj (dalje: RS) pa im je UNPROFOR postao neprijatelj koji kontrolira most na Savi koji spaja RS i okupirani teritorij zapadne Slavonije.⁶⁸¹ Dva velika incidenta dogodila su se na katolički Božić 1992. i pravoslavni Božić 1993. godine. Naime, na katolički Božić pobunjeni Srbi zarobili su dva pripadnika MUP-a RH i potom ih zatvorili, pretukli i ostavili u šumi. Za dva tjedna na pravoslavni Božić 7. siječnja 1993. obavještajni časnik SVK Mladen Babić zarobljen je u pijanom stanju u Pakracu. Odveden je u policijsku postaju Pakrac, a pobunjeni Srbi na području okupiranog Pakraca počeli su agresivno prosvjedovati i tražiti da ga se pusti. U isto to vrijeme pobunjeni Srbi na području zapadne Slavonije odbijali su pustiti snage UNPROFOR-a na područje Bosne i Hercegovine čime su se snage UNPROFOR-a na području zapadne Slavonije povećale.⁶⁸²

Daruvarski sporazum

Nakon završene demilitarizacije predstavnici UNPROFOR-a počeli su ulagati znatne napore kako bi pokrenuli pregovore između Hrvatske i pobunjenih Srba. Okupirano područje zapadne Slavonije bilo je s tri strane okruženo slobodnim teritorijem RH, a jedina veza s ostatkom RSK bila je preko mosta kod Stare Gradiške kojega su kontrolirale snage UNPROFOR-a. Svjesni svoje situacije lokalni čelnici pobunjenih Srba na tom području, predvođeni Veljkom Džakulom, odlučili su krenuti u pregovore s hrvatskom stranom. Također UNPROFOR je od Sektora Zapad želio napraviti primjer dobre suradnje između Hrvata i Srba.⁶⁸³

Spomenuti pregovori rezultirali su potpisivanjem Daruvarskog sporazuma 18. veljače 1993. godine. Najvažniji potpisnici sa srpske strane bili su predsjednik Oblasnog vijeća srpske oblasti Zapadne Slavonije Veljko Džakula i njegovi suradnici Dušan Ećimović i Mladen Kulić.⁶⁸⁴ Na hrvatskoj strani najvažniji potpisnik je bio Ivan Milas, a kao međunarodni posrednici

⁶⁸¹ FILIPOVIĆ, Kanadska brigada „Princeza Patricija“ u Zapadnoj Slavoniji 1992.-1993.: Pripreme, djelovanje, poteškoće, 61.

⁶⁸² Isto.

⁶⁸³ SEKULA, Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“), 115-117.

⁶⁸⁴ Dvadeset i pet godina poslije u intervjuu za Jutarnji list Veljko Džakula ispričao je zašto i kako je došlo do Daruvarskog sporazuma. Džakula kao povod za početak pregovora navodi hrvatsku operaciju Maslenica u kojoj su kako on kaže hrvatski vojnici i policajci „osvojili“ zadarsko zaleđe, Masleničko ždrilo, aerodrom Zemunik i branu Peruću. Nadalje, navodi kako je od tadašnjeg predsjednika RSK Gorana Hadžića i zapovjednika vojske RSK Mile Novakovića dobio zapovijed da postrojbe SVK-a s područja zapadne Slavonije napadnu Novsku i Novu Gradišku. Džakula navodi

najvažniji potpisnici sporazuma bili su civilni i vojni predstavnici UNPROFOR-a u Sektoru Zapad; Gerard Fischer i Carlos Maria Zabala.⁶⁸⁵ Potpisivanjem sporazuma dogovoreno je slobodno kretanje svim cestama i autocestom Zagreb-Beograd, popravak pruge između Novske i Nove Gradiške, popravak telekomunikacijskog sustava, osnivanje zajedničke komisije za normalizaciju života građana, neometani i redovni susreti na kontrolnim točkama UNPROFOR-a, povratak prognanika kao i održavanje daljnjih sastanaka o budućoj suradnji.⁶⁸⁶ Sam sporazum kasnije nije imao nikakav politički značaj i najvažniji rezultat njega je popravljane vodovodne mreže iznad Pakraca. Ono što je važno kod ovog sporazuma je reakcija vrha RSK na njegovo potpisivanje. Naime, Džakula, Ećimović i Kulić i ostali srpski potpisnici sporazuma proglašeni su izdajnicima te su ubrzo zatim i smijenjeni sa svih funkcija i zatvoreni.⁶⁸⁷ Iako sporazum nije proveden do kraja i ubrzo je pao u zaborav, njegova važnost ogledala se u iskazanoj volji i želji dijela pobunjenih Srba za mirnim rješavanjem sukoba.⁶⁸⁸ Za neuspjeh provedbe sporazuma dio odgovornosti imala je i međunarodna zajednica jer je ubrzo nakon potpisivanja sporazuma došlo do smjene predstavnika UNPROFOR-a u Sektoru Zapad. To i već spomenuto dopuštenje vrhu RSK da uhititi srpske pregovarače pokazale su se kao velike greške međunarodne zajednice.⁶⁸⁹

Ovi događaji povećali su sukobe u vrhu RSK, zbog čega je posebno zanimljiv osvrt Veljka Džakule na cijelu situaciju. Naime, Džakula na kraju svog pisma upućenog predsjedniku Savezne Republike Jugoslavije (dalje: SRJ) Dobrici Ćosiću i predsjedniku Republike Srbije Slobodanu Miloševiću zaključuje: „U svim svojim aktivnostima na planu povratka stanovništva osnovna nit vodilja nam je bila da su to vjekovna srpska ognjišta, da ti prostori čine srpsku etničku neprekinutu teritorijalnu cjelinu, dakle, da se veže jedan na drugi i u slučajevima srpskog etničkog prostora izvan UNPA zone /srpska područja opština Podravske Slatine, Orahovice i Slavonske Požege, pa i Virovitice i Donjeg Miholjca./ U svemu ovome republički organi ne samo da ne poduzimaju konkretne akcije pomoći već sprečavaju i zaustavljaju svaku našu aktivnost na tom planu. Predsjednik Hadžić ukazom raspušta sve oblasne organe /čitaj: ljude/ koji

---

kako je on s čelnicima pobunjenih Srba na području zapadne Slavonije tu naredbu odbio izvršiti te su suprotno odluci vrha RSK krenuli u pregovore sa Zagrebom. Nakon uspješnih pregovora navodi kako je sporazum u selu Doljani pokraj Daruvara potpisalo po pet osoba sa srpske i hrvatske strane, a da je sveukupno bilo 35 potpisnika.

⁶⁸⁵ DEGORICIJA, *Nije bilo uzalud*, 157.

⁶⁸⁶ Isto., 164.

⁶⁸⁷ MIŠKULIN, KARAUOLA, Jedno pismo Veljka Džakule iz svibnja 1993. godine, 198.

⁶⁸⁸ Sam Džakula nakon rata za Jutarnji list izjavio da je i tada kao i danas bio ponosan na to jer je bio svjestan da je bolje pokušati naći mirno rješenje nego ući u ratni sukob. Također tvrdio je da je iz Daruvarskog sporazuma proizišao i Erdutski sporazum kojim je pokrenut proces mirne reintegracije hrvatskog Podunavlja.

⁶⁸⁹ DEGORICIJA, *Nije bilo uzalud*, 158.

mu ne odgovaraju, ili bar ne njegovim prvim poslušnicima koji na taj način žele da uklone tragove i svedoke svojih krupnih promašaja vodeći narod Zapadne Slavonije u sunvrat, a dovodi najobičnije trabante koji ću mu /će im/ slijepo služiti. Ako je predsjednik Hadžić u određenom periodu stvaranja Republike Srpske Krajine i bio naša nužnost, on je sada na toj funkciji naša velika nesreća i stradanje. Ta je politika kratkog daha. Ona nema perspektive. Zato Vas molimo da to pokušate zaustaviti, da podržite politički razum, da zaustavite fatalizam i njegove glasnogovornike. Uradite to već danas kad niste stigli jučer, jer već sutra će biti kasno.⁶⁹⁰ Kao što se može vidjeti iz priloženih riječi Veljka Džakule, vrh RSK nije bio ni za kakve pregovore s hrvatskom stranom, a u njihovom srpskom ekstremizmu prevladavala je želja za vlastitom moći.

Razilaženja u vrhu RSK uočile su hrvatska strana i predstavnici međunarodne zajednice. Tijekom jednog razgovora Slavko Degoricija je Cyrusu Vanceu izložio svoju tezu da s pobunjenim Srbima treba razgovarati odvojeno po Sektorima i da upravo na području zapadne Slavonije treba blokirati most na Savi i spriječiti ljudima iz Knina, Banja Luke i Beograda dolazak na to područje kako bi se do kraja sproveo Daruvarski sporazum. Nakon izložene teze Vance se složio s Degoricijom, ali mu i rekao da on nema ovlasti kojima bi tako nešto mogao provesti. Ovim riječima Vancea Daruvarski sporazum bio je osuđen na propast.⁶⁹¹

Zagrebački sporazum

Daljnji pregovori onemogućeni su tijekom listopada 1993. godine. Skupština RSK usvojila je „Platformu za pregovore sa RH na Međunarodnoj konferenciji za bivšu Jugoslaviju“ u kojoj je utemeljeno stajalište da se s RH pregovori mogu voditi samo s pozicije suverene i nezavisne Republike Srpske Krajine. Ta odluka bila je podržana i od strane Beograda, no situacija se uskoro promijenila. Nakon što su SRJ drastično povećane gospodarske sankcije, Slobodan Milošević počinje se zalagati za početak mirovnih pregovora. Istodobno poluge vlasti u RSK ubrzo preuzimaju Miloševićevi ljudi Milan Martić i Borislav Mikelić koji 1994. kreću u pregovore s hrvatskom stranom.⁶⁹²

Nakon što su Zvonimir Lerotić, Slobodan Jarčević i David Owen 6. travnja 1993. u Ženevi potpisali „Sporazum o provedbi Rezolucije 802 Vijeća sigurnosti UN-a“, dogovoreno je primirje između zaraćenih strana i započeli su pregovori o normalizaciji odnosa koji će trajati čitavu 1993. godinu.⁶⁹³

---

⁶⁹⁰ MIŠKULIN, KARLAULA, Jedno pismo Veljka Džakule iz svibnja 1993. godine, 203.

⁶⁹¹ DEGORICIJA, *Nije bilo uzalud*, 237-238.

⁶⁹² NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 11.

⁶⁹³ DEGORICIJA, *Nije bilo uzalud*, 174.

Pregovori u Ženevi rezultirali su potpisivanjem sporazuma između RH i SRJ u 19. siječnja 1994. godine. Njime je dogovoreno otvaranje službenih predstavništva RH u Beogradu i SRJ u Zagrebu. Hrvatski vrh smatrao je ovo početkom procesa koji bi rezultirao mirnom reintegracijom okupiranih područja u sastav RH. Pored toga, hrvatsko vodstvo bilo je svjesno činjenice da vodstvo RSK neće prihvatiti potpunu normalizaciju odnosa, no nadalo se da će ih pritisak Beograda natjerati na to. Preduvjeti su se stvorili postavljanjem Borislava Mikelića na mjesto premijera RSK. Ipak, temelj te najave imao je praktične razloge koji su polazili od namjere jačanja problematičnog gospodarstva na okupiranim područjima RH.⁶⁹⁴ Kako je preduvjet za bilo kakve daljnje pregovore bila uspostava primirja, 29. ožujka 1994. u ruskom veleposlanstvu u Zagrebu u prisustvu predstavnika UN-a i veleposlanika Rusije i Sjedinjenih Američkih Država potpisan je „Sporazum o prekidu vatre“, poznatiji kao Zagrebački sporazum. Dogovoren je potpuni prekid svih neprijateljstva i obostrano udaljavanje pješačkih postrojbi na jedan kilometar od linije razgraničenja. Također u sporazumu je dogovoreno kako će na liniju razgraničenja biti raspoređene snage UNPROFOR-a i policijske, odnosno milicijske snage koje će kontrolirati područje.⁶⁹⁵

Provedba Zagrebačkog sporazuma na području zapadne Slavonije

U zapadnoj Slavoniji situacija je ponovno bila specifična jer se povlačenje od jednog kilometra nije moglo provesti na području općine Pakrac zato što se ondje crta dodira nalazila u području pod zaštitom UN-a. Razgraničenje je stoga provedeno samo na području općine Okučani, a način nadziranja tampon zone vidljiv je iz službene zabilješke Stanice milicije Rajić o obavljanju patrolne službe u „tampon-zoni“ u mjestu Paklenica. U službenoj izvješću sastavljenom 8. rujna 1994. opisano je djelovanje milicije RSK u tampon zoni u mjestu Paklenica. U izvješću je napisano kako je milicija, prema dogovoru sa snagama UNPROFOR-a, krenula vršiti nadziranje tampon zone 11. svibnja 1994. godine. Tri mjeseca kasnije tijekom pisanja ovog izvješća milicija se žalila kako nekoliko dana nije smjela vršiti patroliranje tampon zone, ali je i rečeno kako su pripadnici milicije ilegalno ulazili u tampon zonu, čak na područje RH. Također je u izvješću navedeno kako su pripadnici milicije u tampon zoni više puta zatekli nekoliko građana RH što su ocijenili kao veliki problem. Ipak, uz navođenje „problema“ zaključuju da je situacija zadovoljavajuća, ali navode potrebu za većom kontrolom tampon zone kako bi se spriječili kontakti između građana RH i ljudi koji se nalaze na okupiranom području.⁶⁹⁶

⁶⁹⁴ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 12-13.

⁶⁹⁵ Isto, 13.

⁶⁹⁶ Isto, 140.

U ovom dokumentu milicije RSK jasno se vidi kako u nekim slučajevima nisu poštivali prethodno usuglašeni dogovor ulazeći redovito na prostor tampon zone kao i na područje RH-a. Također može se uočiti kako je za krajiške vlasti velik problem predstavljao kontakt njihovih građana s državljanima RH.

Nezadovoljstvo srpske strane na području zapadne Slavonije možemo shvatiti zbog toga što se na području Pakraca hrvatske snage nisu povukle jedan kilometar od crte dodira te što su u povlačenju na području prema Novoj Gradišci srpske snage morale napustiti sela Dragalić, Gorice i Trnavu. Uz to, već spomenuti problem kontaktiranja svojih građana s građanima RH, vlasti RSK pokušale su riješiti zabranom bilo kakve komunikacije između civila, dok su pripadnici milicije smjeli kontaktirati s hrvatskom policijom samo u skladu sa Zagrebačkim sporazumom.⁶⁹⁷ Iako je srpska strana tvrdila da provodi Zagrebački sporazum, koji je po njenim izjavama RH stalno kršila, to nije istina. Uz već gore spomenute ilegalne ulaske milicije u tampon zonu i na područje pod kontrolom Hrvatske na području zapadne Slavonije, pobunjeni Srbi imali su velike količine oružja smještene u tajna skladišta koja su se nalazila blizu crte razgraničenja, a UNPROFOR nije imao kontrolu nad njima.⁶⁹⁸

Gospodarski sporazum

Nakon što je potpisan Zagrebački sporazum pokrenuti su i pregovori oko uspostave gospodarskih, prometnih i infrastrukturnih veza između hrvatske i srpske strane. Pregovori su rezultirali potpisivanjem Gospodarskog sporazuma 2. prosinca 1994. godine. Sporazumom je regulirano pitanje korištenja vode, električne energije, autoceste i naftovoda. Najvažniji dio ovog sporazuma bilo je otvaranje, za sav promet, autoceste Zagreb-Beograd kroz okupirano područje zapadne Slavonije.⁶⁹⁹ Oko ovog pitanja vodila se većina pregovora. U samom početku predsjednik RSK Milan Martić nije htio pristati na otvaranje autoceste, ali nakon pritisaka koji su na njega i vrh RSK vršile RS, SRJ, međunarodna zajednica i RH, koja je pitanjem o otvaranju autoceste započinjala svake pregovore, pristaje na njezino otvaranje. Zapravo je najveći razlog popuštanja, kako Martića tako i cijelog vrha RSK, bila loša gospodarska situacija u RSK, skraćivanje puta između RSK i SRJ, neovisnost o „koridoru“ kroz Brčko i ubiranje novaca od naplaćivanja cestarine.⁷⁰⁰ Na otvaranje autoceste utjecalo je i to što su vrh RSK i

---

⁶⁹⁷ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 14-15.

⁶⁹⁸ Isto, 15.

⁶⁹⁹ MARIJAN, *Domovinski rat*, 36.

⁷⁰⁰ SEKULA, Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“), 207.

čelni ljudi iz zapadne Slavonije ubrzo shvatili da će međunarodna zajednica dopustiti RH oslobađanje zapadne Slavonije ukoliko se autocesta ne otvori.⁷⁰¹ Iako je vrh RSK morao popustiti oko otvaranja autoceste, ovim sporazumom sama RSK izuzetno je profitirala. Toga je vrh RSK bio svjestan i prije potpisivanja sporazuma, a to možemo vidjeti iz riječi premijera RSK Borislava Mikelića na Skupštini RSK 1. prosinca 1994. godine. Naime, na ovoj sjednici Mikelić je opravdavao razloge zbog kojih treba potpisati sporazum. Tako je primjerice, uz već gore spomenute benefite o skraćivanju puta između RSK i SRJ, naveo kako će nakon rekonstrukcije električne mreže kod Ernestinova SRJ pustiti struju u RSK i da će otvaranje vodovodne mreže od Petrinje prema Sisku donijeti financijsku korist RSK i gradu Petrinji.⁷⁰² Ovo su samo neki od primjera kako je Mikelić objašnjavao Skupštini RSK zašto treba potpisati sporazum s RH. Njegovi primjeri su očito bili dobri i poticajni jer je na istoj sjednici s 44 glasa za, osam protiv i četiri suzdržana odlučeno kako će RSK sutradan potpisati Gospodarski sporazum s RH.⁷⁰³

Dogovorom postignutim potpisivanjem Gospodarskog sporazuma za kontrolu prometa na autocesti bili su ovlaštteni pripadnici Jordanskog bataljuna UNPROFOR-a i 150 pripadnika Civilne policije UNPROFOR-a. U prvim planovima mislimo se kako će se autocesta otvoriti već 8. prosinca 1994., ali nakon pregleda ceste od toga se odustalo. Naime, autocesta je bila u izuzetno lošem stanju; nije postojala žičana ograda, na više mjesta su napravljeni prelazi za poljoprivredne strojeve koji su obrađivali zemlju uz prometnicu, središnja odbojna ograda između dva traka bila je znatno oštećena, na trakama se nalazilo mnogo rupa i na pojedinim mjestima pojavio se odron zemlje. Otvaranje autoceste odgođeno je i zbog nespremnosti pobunjenih Srba na njegovo otvaranje pa su vlasti RSK morale tražiti pomoć od SRJ. Zbog ovih problema otvaranje autoceste odgođeno je i ona je otvorena 21. prosinca 1994. godine. Toga dana autocesta je otvorena za sav promet u 14 sati i 30 minuta kada su se od Novske do Nove Gradiške kroz okupirano područje zapadne Slavonije provezli ministar unutarnjih poslova RH Ivan Jarnjak, njegov pomoćnik Joško Morić, jedan od pregovarača potpisanog Gospodarskog sporazuma Ivan Šarinić i mnogi drugi, u koloni koju je sačinjavalo stotinjak vozila.⁷⁰⁴

Nakon potpisivanja Zagrebačkog sporazuma bilo je jasno da će se uskoro krenuti i u dogo-
varanje i moguće potpisivanje sporazuma o gospodarskoj suradnji. Toga su bili svjesni i čelnici „opštine“ Pakrac. Na sjednici održanoj 20. rujna 1994., uz uobičajene teme jedne sjednice općinskog vijeća, govorilo se i o mogućem otvaranju autoceste. U zaključku sjednice iznesen je

⁷⁰¹ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 19-20.

⁷⁰² HOLJEVAC TUKOVIĆ, RUŽIĆ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 14*, 285.

⁷⁰³ Isto., 293.

⁷⁰⁴ ŠTEFANČIĆ, Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji, 441.

ovakav stav o mogućem otvaranju autoceste: „Činjenica je da se treba razgovarati oko autoputa. Ako ne budemo htjeli razgovarati, međunarodne diplomate će o tome obavijestiti Hrvatsku i ona se može iza toga odlučiti za agresiju, i što je najgore, postoji vjerovatnost da im svijet to progleda kroz prste zbog naše nekooperativnosti. Zamolio sam predsjednika Vlade RSK da prenese predsjedniku Miloševiću da mi jesmo za puštanje autoputa uz naše uslove za povratak naroda u srpski etnički prostor zapadne Slavonije.“⁷⁰⁵ Gore spomenuti „uslov“ bio je vraćanje srpskog stanovništva u mjesta oslobođena u operacijama 1991. i proširenje UNPA Sektora Zapad na „srpski etnički prostor opština“ Podravska Slatina, Virovitica, Donji Miholjac, Slavonska Orahovica, Slavonska Požega i Novska. Na istoj sjednici hrvatska strana optužena je za etničko čišćenje srpskog stanovništva iz 185 sela i naseljavanje Hrvata iz Janjeva u napuštena sela u općini Podravska Slatina i Daruvar.⁷⁰⁶

Iz gore spomenutog zapisa sa Skupštine općine Pakrac može se zaključiti da su pobunjeni Srbi zapadne Slavonije ipak bili za otvaranje autoceste. To je potvrdio i Ranko Bakić, poslanik zapadne Slavonije, 1. prosinca 1994. na Skupštini RSK. Na toj sjednici on je izjavio kako članci pobunjenih Srba u zapadnoj Slavoniji prihvaćaju sporazum, ali da će im trebati određeni vremenski period kako bi svim stanovnicima svoje Oblasti prikazali i obrazložili njegove benefite.⁷⁰⁷

Može se zaključiti da su čelni ljudi zapadne Slavonije i općine Pakrac pristali na otvaranje autoceste, ali bilo je i neistomišljenika koji su bili okupljeni oko Srpske radikalne stranke (dalje: SRS) Oblasti Zapadna Slavonija. Oni su 8. prosinca 1994. objavili otvoreno pismo kojim odbacuju Gospodarski sporazum i tvrde da se njime RSK odrekla svoje državnosti i prihvatila nepovoljne uvjete. Uz ove dvije optužbe u pismu se navodi kako se pitanje električne energije u zapadnoj Slavoniji nije riješilo, iako je preko njenog područja u funkciju stavljen dalekovod. Također se žale na odluku u sporazumu po kojemu se naftovod u prvoj fazi otvorio samo do Siska što je značilo kako nafta još uvijek neće proći kroz područje zapadne Slavonije. Najveći problem predstavljala im je autocesta. U dijelu pisma koje se tiče autoceste navodi se kako se ne smiju koristiti država obilježja RSK i da se nije dogovorilo hoće li registarske tablice RSK biti priznate. Kao najveći problem navedeno je to da milicija RSK ne smije vršiti kontrolu robe i vozila zbog čega postoji velika opasnost od ubacivanja hrvatskih snaga preko autoceste u dubinu okupiranog područja.⁷⁰⁸ Ista stranka objavila je svoj proglaš „Srpskom narodu Zapadne Slavonije“ povodom otvaranja autoceste 23. prosinca 1994. godine. Proglas glasi ovako:

⁷⁰⁵ HOLJEVAC TUKOVIĆ, RUŽIĆ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 14, 168-169.

⁷⁰⁶ Isto, 170-171.

⁷⁰⁷ Isto, 283.

⁷⁰⁸ Isto., 299-300.

„Ispaćeni, ožalošćeni, proterani i ekonomsko uništeni narode zapadne Slavonije, dobro u ovom vremenu razmislite zbog čega su vaši sinovi, očevi i braća prolevali krv. Zar su oni dali svoje živote da bi danas Hrvati mogli bezbrižno ići iz Novske za Novu Gradišku i obratno na kafu. Potpisnici sporazuma i oni koji su im dali podršku tvrde da je otvaranje autoputa naš ekonomski interes. Ako je ovo ekonomski interes, primopredaja autoputa je morala odgovarati prema međunarodnim saobraćajnim propisima. Da bi trasa autoputa bila upotrebljiva po međunarodnim propisima, otvaranje ne bi moglo biti pre dva do tri meseca. Ovo naši srpski medijatori nisu predvideli ili nisu želeli shvatiti, bit ovog sporazuma već su postupili onako kako su gosp. Tuđman i njegovi međunarodni savetnici zahtevali da se otvori autoput pre katoličkog Božića što je upravo obećao svom narodu a time dobio na političkom rejtingu u svojoj državi. Kao i uvek, pa i sada, pokazalo se da Hrvati vode mudru i diplomatsku politiku potpomognuti od Njemačke i Vatikana. Činjenice ukazuju da je na takav način izgubljen veliki dio zapadne Slavonije, i sad na isti način gubimo autoput zahvaljujući nezreloj i dovoljno ne dorasloj diplomatskoj politici naših srpskih pregovarača. Kroz istoriju srpski radikali uvek su stali uz svoj srpski narod. Tako to činimo i sad. Bez razmišljanja, jednoglasno smo odbacili ovaj sporazum između Knina i Zagreba, bolje rečeno između Mikelića i Šarinića, odnosno Miloševića i Tuđmana. U kvalitet mnogih dosadašnjih sporazuma smo se dobro uverili. Ni jedan sporazum ni rezolucija do sada nije išla u korist srpskog naroda pa tako smatramo da nije ni ova. Dosta nam je usmenih obećanja iza kojih se kriju neodgovornosti. Ko odgovara za izgubljenu Maslenicu, Medački džep, za Zagrebački sporazum posle kojeg izgubismo mnogo žrtava na našem prostoru zapadne Slavonije. Niko se od međunarodnih medijatora nije ni našalio da reaguje na nastale ustaške ispade. Upravo iz tog razloga, mi srpski radikali se u potpunosti ograđujemo od ovog sporazuma i smatram da se država mora najprije stvarati politički, pa tek onda ekonomski, a ne obrnutim redom u čemu upravo pokušavaju međunarodni medijatori zajedno sa Slobodanom Miloševićem koji žele da nas mirnim putem integrišu u ustašku Hrvatsku. Posledice ovog sporazuma neka snose potpisnici i oni koji su im dali podršku iz zapadne Slavonije. Ponosni smo na našeg predsednika Stupara koji se dana 21. 12. 1994. godine na vanrednoj Skupštini Opštine Okučani jedini suprostavio otvaranju autoputa i odbio da da podršku „Vitezovoj komisiji” već je ostao dosledan stavovima i programu naše stranke, a istorija će pokazati ko je bio na pravoj

političkoj liniji, odnosno ko je imao u vidu nacionalni interes. Ona, u svet poslata ceremonija slavljenja otvaranja autoputa i pečenja vola je dobro poznat folklor i tradicija HDZ-a i najveća srpska politička sramota. Slaviti svoj politički poraz mogu sebi dozvoliti samo ljudi uskogrudnog razmišljanja i političke nezrelosti, a ne Srbi nikako. Zar ti koji su tu na istom mestu slavili, nisu svesni ili su brzo zaboravili da je na tom prostoru palo najviše žrtava za taj isti autoput. Srpski radikali nikada ne zaboravljaju svoju braću i nikad se na njihovoj krvi neće veseliti, već samo na nekom drugom mestu, ali tek onda kad ostvarimo svoj cilj, kad stvorimo svoju vlastitu otadžbinu. Bez obzira na sve, srpski narode zapadne Slavonije, srpski radikali vas nikad neće ostaviti na cedilu, bićemo uz vas, sa vama i ispred vas do poslednje kapi krvi, a izdajice će kad tad doći pred sud pravde i istine. SVE ZA SRPSTVO, SRPSTVO NIZAŠTA!⁷⁰⁹

U proglasu se jasno vidjelo kako je dio pobunjenih Srba okupljenih oko podružnice SRS-a za zapadnu Slavoniju u Okučanima bio izuzetno nezadovoljan odlukom o otvaranju autoceste. Uz maštovito osmišljene opise zašto će Hrvati koristiti autocestu zanimljiv je i dio proglasa u kojem ne samo da su optužili vrh RSK nego su optužbe bile upućene i prema Slobodanu Miloševiću. Koliko se za provođenje Gospodarskog sporazuma na području zapadne Slavonije presudnom pokazala činjenica da se autori ovog proglasa i još mnogobrojni srpski ekstremisti nalaze samo nekoliko kilometara od autoceste, vidjelo se u događajima koji su se uskoro počeli događati.

Dok se u prijašnjim dokumentima mogao vidjeti stav pobunjenih Srba s područja zapadne Slavonije, u sljedećem dokumentu vidljiv je stav vrha RSK. U siječnju 1995. na područje zapadne Slavonije došla je međunarodna komisija koja je trebala utvrditi ispravnost pruge Zagreb-Beograd koja je sukladno Gospodarskom sporazumu trebala što prije biti otvorena. Budući da je pruga na okupiranom području zapadne Slavonije bila minirana, pobunjeni Srbi morali su je razminirati. Zbog toga je ministar obrane RSK Rade Tanjga zapovjedio razminiranje pruge koje su trebali izvršiti pripadnici 18. korpusa i Sekretarijat unutrašnjih poslova (dalje: SUP) Okučani. Činjenica koja je jasno govorila kako pobunjeni Srbi još uvijek nisu bili za potpuno otvaranje pruge je druga stavka zapovjedi u kojoj jasno piše da nakon obilaska komisije pruga mora biti ponovno minirana.⁷¹⁰ Iz dokumenta se jasno može zaključiti kako vrh RSK, iako je pristao na otvaranje autoceste, nije želio ići u daljnje provođenje Gospodarskog sporazuma.

⁷⁰⁹ Isto, 326-328.

⁷¹⁰ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 16, 20.

Kršnja Gospodarskog sporazuma oko korištenja autoceste nakon njenog otvaranja

Prvo kršenje sporazuma dogodilo se na dan otvaranja autoceste. Naime, tijekom prolaska kolone visokih hrvatskih dužnosnika uz autocestu su uočeni naoružani i uniformirani milicajci i vojnici RSK koji su prolaznicima pokazivali tri prsta. Nakon tog događaja hrvatska delegacija je uputila prosvjednu notu zato što su samo pripadnici međunarodnih snaga smjeli biti na i uz autocestu. Uskoro su krenula i prva samovoljna tumačenja sporazuma srpskih političara koji su izjavili kako je otvaranje autoceste znak dobre volje, a vojni vrh 18. korpusa RSK izjavio je kako je to dobra volja Srba koji žele svijetu pokazati volju za mirnim rješenjem i RSK kao uspješnu državu. No, kako se na kraju pokazalo u svemu su vidjeli ogromnu ekonomsku korist.⁷¹¹

Nakon toga što se autocesta otvorila za promet, pobunjeni su Srbi suprotno postignutom sporazumu na „graničnim prijelazima“ Dragalić i Paklenica postavili srpske zastave i ploče s natpisom „Republika Srpska Krajina“. Hrvatska strana ukazala je na taj propust i one su uklonjene iza žičane ograde oko autoceste, ali su ubrzo bile ponovno postavljene na spomenutim „graničnim prijelazima“ i nadvožnjacima. Spomenute zastave i ploče bez prethodnog odobrenja drugih institucija RSK samovoljno su postavili pripadnici 18. korpusa SVK.⁷¹² Ovakvi potezi bili su jasno i ciljano napravljeni kako bi se pokazalo da dio pobunjenih Srba na području zapadne Slavonije ne podržava Gospodarski sporazum zbog čega se RSK našla u nezgodnom položaju. Koliko je vrhu RSK bilo važno održati Gospodarski sporazum na snazi i ne kršiti postignute dogovore, možemo uočiti i iz dva dokumenta od 16. siječnja 1995. u kojima ministar unutarnjih poslova i ministar obrane šalju zapovijed SUP-u Okučani, 18. korpusu SVK i ostalim institucijama RSK u kojoj su naredili što hitnije skidanje zastava i bilo kakvih oznaka vezanih za RSK s područja autoceste.⁷¹³ Istoga dana pripadnici SUP-a Okučani krenuli su izvršiti zapovijed. Kako je proteklo njezino izvršavanje možemo vidjeti iz izvještaja SUP-a Okučani: „Dana 16. 01. 1995. g. po naređenju načelnika Kresojević Steve zajedno sa Suzićem i Orobabić Milanom otišli smo do GP Dragalić, te sam saopštio radnicima naređenje načelnika da naredbu o principu table i zastave moramo odmah da izvršimo. Isti radnici su na GP negodovali. U tom momentu je i podporučnik Smiljanić koji je komandir čete u Donjim Bogićevcima, te je rekao da tu zastavu i tablu ne mogu da maknu niti mu to može tko da naredi. Neposredno

⁷¹¹ ŠTEFANČIĆ, Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji, 441.

⁷¹² NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 22-23.

⁷¹³ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 16, 15-16.

nakon toga stigao je puk. Zebić i pod. puk. Romić koji su ubjeđivali Smiljanića, ali im je isti otvoreno rekao da takvo naređenje ne može i neće da izvrši, te da pukovnik i podpukovnik to sami urade i sutra nek izađu pred narod. Naknadno smo mi iz milicije tablu postavili iza žice, a zastavu sa nadvožnjaka skinuli, tako da se u potpunosti izvršila naredba koja je data u 21.00 čas.⁷¹⁴ Može se zaključiti da su pripadnici vojske odbili izvršiti zapovijed koju su proveli milicajci. Također možemo uočiti neuvažavanje i u nekim trenucima otvorenu svađu između pripadnika SVK i Milicije što je samo dodatno pogoršavalo situaciju oko autoceste.

Uz ova gruba kršenja sporazuma uočeno je još nekoliko prekršaja. Primjerice 27. prosinca 1994. pripadnik SVK je na nadvožnjaku Vrbovljani ispucao šest metaka nakon čega je priveden. Ostali primjeri kršenja sporazuma su kretanje vojske autocestom bez dopuštenja svojih zapovjedništava, vožnja autocestom na biciklima i pod oružjem, pokušaji izlaska s vozilima na cestu u pijanom stanju, zaustavljanje vozila, postavljanje prodajnih štandova uz cestu i krijumčarenje koje postaje sve prisutnije.⁷¹⁵

Krijumčarenje robe autocestom

Nakon što je vodstvo RSK potpisalo Gospodarski sporazum i razgovaralo s predstavnicima hrvatske strane i UN-a, odlučilo je da autocestom smiju putovati svi stanovnici RSK i stanovnici SRJ i RS u vozilima registriranim u RSK.⁷¹⁶ Također je odlučilo da se stanovnici RSK ne smiju zaustavljati na dijelu autoceste koji prolazi hrvatskim teritorijem, odlaziti na hrvatski teritorij ili komunicirati sa stanovništvom koje se nalazi na teritoriju Hrvatske. Za jedino mjesto na kojemu se smjelo ulaziti i izlaziti s autoceste bila je određena kontrolna rampa u Okučanima.⁷¹⁷ Radi kontrole autoputa na područje zapadne Slavonije, bili su poslani u ispomoc milicajci i kriminalistički tehničari iz svih dijelova RSK. Za osiguranje autoceste, kontrolu i regulaciju prometa na njoj bila su određena 156 milicajca koji su uz pripadnike vojne milicije uspostavili punktove, nadzirali nadvožnjake, sprječavali ilegalne ulaske na autocestu i kontakte sa stanovništvom na području pod kontrolom RH.⁷¹⁸ Očito je da u tome nisu bili uspješni jer su ubrzo nakon otvaranja autoceste stanovnici RSK preko ilegalnih ulaza na

---

⁷¹⁴ Isto, 17-18.

⁷¹⁵ ŠTEFANČIĆ, Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji, 442.

⁷¹⁶ Vojni obveznici, vojnici SVK i pripadnici milicije za putovanje su morali imati odobrenje nadležnih tijela.

⁷¹⁷ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 23.

⁷¹⁸ SEKULA, Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“), 216.

autocestu počeli masovno odlaziti na područja pod kontrolom RH prvenstveno radi kupovine goriva, ali i drugih proizvoda. Sastajali su se s rodbinom i prijateljima koji su se nalazili na slobodnom teritoriju Hrvatske, a odlazili su i u veća mjesta, pa čak i u Zagreb.⁷¹⁹

Ovo je za vlasti RSK predstavljalo veliki problem koje zapovjednik 18. korpusa Lazo Babić komentira ovako: „Ove pojave suprotne su prihvaćenom Sporazumu, grubo narušavaju ugled pripadnika SVK i u krajnjem mogu dovesti do zatvaranja autoputa čime bi se RSK nanela ogromna politička i ekonomska šteta. To bi našima neprijateljima poslužilo kao dokaz međunarodnim subjektima da smo neodgovorna država koja preuzete obaveze ne ispunjava i gde ne važe propisi, zakoni i prihvaćene norme ponašanja.“⁷²⁰ Ovo je bio primjer jednog od usmenih upozorenja, a istodobno su se izdavale i zapovjedi iz samog vrha SVK-a i 18. korpusa radi sprječavanja ulaska vojnika na autocestu i krijumčarenja. One nisu imale nikakvu težinu jer su vojnici i građani RSK nastavili odlaziti na područje Hrvatske radi sastanaka, trgovine i mijenjanja novca. Pri tome su davali razne izjave, a masovna kupovina svih dobara jasno je odavala činjenicu da je financijsko i gospodarsko stanje na okupiranom području zapadne Slavonije, ali i cijele RSK, veoma loše.⁷²¹

Do koje razine je došlo krijumčarenje govori i količina robe koju je zaplijenila Vojna policija RSK u razdoblju od 31. ožujka do 14. travnja 1995. godine. Po njihovoj evidenciji u tom razdoblju zaplijenili su 14733 litre dizela, 4559 litara benzinskog goriva, 1637 kilograma praška za rublje, 500 kilograma umjetnog gnojiva, 1500 kilograma šećera, 140 litara jestivog ulja, oko 6000 kilograma pšeničnog brašna, 2530 kilograma stočne hrane i velike količine razne robe.⁷²² O količini krijumčarene robe govori i činjenica da je gorivo koje je bilo zaplijenjeno u ova dva tjedna gotovo jednako mjesečnoj kvoti goriva od otprilike 18000 litara dizela i 6000 litara benzinskog goriva koje je Glavni štab SVK odredio za cijeli 18. korpus SVK. Koli-

⁷¹⁹ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 24.

⁷²⁰ ŠTEFANČIĆ, Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji, 442-443.

⁷²¹ Krijumčarenjem se počeo baviti velik broj ljudi, a među njima i zapovjednici unutar 18. korpusa. Tako je primjerice jedan kapetan na dužnosti pomoćnika načelnika štaba za organizacijsko-mobilizacijske i personalne poslove u komandi 54. pješadijske brigade (Okučani) po otvaranju autoceste počeo svakodnevno napuštati okupirano područje zapadne Slavonije i odlaziti na područje Hrvatske radi krijumčarenja. Također se navodi kako se jedan od komandira čete u istoj brigadi bavio krijumčarenjem goriva. Isto tako pripadnici milicije počeli su se baviti krijumčarenjem. Usprkos tome što su takve radnje trebali sprječavati na jedinom legalnom ulazu na autocestu kod Okučana nakon što bi primili mito dopuštali su prolazak bez službenih dozvola. U krijumčarenju su masovno sudjelovali milicajci iz zapadne Slavonije, a na samoj autocesti su nekoliko puta bili zatečeni i milicajci iz Gline s okupiranog područja Banovine.

⁷²² GODIĆ, Stanje morala, bojne spremnosti i problemi opskrbe u 18. korpusu Srpske vojske Krajine., 260.

činu krijumčarene robe smijemo pretpostaviti iz činjenice da se u ovom podatku nalazi samo roba koju je oduzela Vojna policija RSK, a kao što je vidljivo iz izvora pripadnici SVK, milicije, ali i Vojne policije nisu kvalitetno sprječavali krijumčarenja. Zbog toga smijemo pretpostaviti kako je količina prokrijumčarene robe bila zasigurno višestruko veća.

Vrh RSK bio je svjestan činjenice da se na području zapadne Slavonije odvija veliko krijumčarenje svih vrsta robe što je značilo da se hrvatskoj strani odavala prava slika unutar RSK, a pred međunarodnom zajednicom snižavala se njena reputacija. Zbog toga je već krajem siječnja 1995. Vlada RSK donijela „Uredbu o određivanju graničnih prijelaza i kontroli prelaznja državne granice“ kojom su bila točno određena dozvoljena mjesta, načini i kontrole prijelaza crte dodira.⁷²³ Isto tako raznim gospodarskim mjerama nastojala je osnažiti područje zapadne Slavonije kako bi se smanjila potreba stanovništva zapadne Slavonije za krijumčarenjem, a zbog lošeg utjecaja Gospodarskog sporazuma 7. veljače 1995. Vlada RSK odlučila je prekinuti njegovo daljnje provođenje.⁷²⁴

2. izvanredno zasjedanje Skupštine RSK u Okučanima

Koliko je situacija s autocestom potresala RSK govori i činjenica da je Skupština RSK zasjedala u Okučanima 24. veljače 1995. godine.⁷²⁵ Skupština je zaključila kako je stanje u zapadnoj Slavoniji loše i da se što prije trebaju pokrenuti razne gospodarske i ekonomske mjere. Tako je na sjednici dogovoreno osnivanje podružnica „Naftne industrije Krajine“ (dalje: NIK) i „Krajina-Puteva“ u Okučanima. Također je najavljeno postavljanje tranzitnih robnih tokova, formiranje slobodne bescarinske zone u Okučanima i popravljavanje mostova na Savi radi boljeg prometnog povezivanja područja okupirane zapadne Slavonije s ostatkom RSK. Uz to, najvažniji zaključci na sjednici bili su: „1. Da je Zapadna Slavonija integralni dio Republike Srpske Krajine;... 4. Prezentirati međunarodnoj zajednici teritorije sa srpskom većinom u Zapadnoj Slavoniji te da to uđe u UNPA zonu; 5. Da Vlada RSK razmotri problem protoka roba i nezakonite trgovine;... 7. Da se Okučani proglašaju preduzeće od opštinskog značaja.“⁷²⁶ Dakle, može se zaključiti da je vrh RSK održavanjem sjednice u Okučanima i donošenjem raznih gospodarskih, ekonomskih mjera i političkih odluka želio gospodarski ojačati područje zapadne Slavonije kako bi se smanjio štetan utjecaj krijumčarenja robe.

---

⁷²³ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 26.

⁷²⁴ Naftovod i autocesta i dalje su ostali otvoreni preko teritorija RSK.

⁷²⁵ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 16, 169.

⁷²⁶ Isto, 170.

Nastojanja vrha RSK u suzbijanju krijumčarenja autocestom

Promet autocestom je tijekom veljače i ožujka 1995. bio stabilan i odvijao se bez prekida tako da se i krijumčarenje robom iz Hrvatske nastavilo. Zbog velike potrebe za naftnim derivatima na području zapadne Slavonije i cijele RSK, na benzinske crpke u Hrvatskoj s područja RSK počinju dolaziti cisterne i kamioni.⁷²⁷ Uz porast krijumčarene robe vrh RSK bojao se i mogućih napada hrvatskih snaga preko autoceste. Zbog toga su angažirali velike snage za nježno osiguranje i od 1. ožujka 1995. dopustili su izdavanje dozvola za kretanje autocestom i zapovjednicima jedinica unutar 18. korpusa. To je samo povećalo neovlašteno izdavanje dozvola za kretanje, a uskoro se pojavio sve veći broj ilegalnih ulaza na autocestu.⁷²⁸ Uz krijumčarenje, prvenstveno naftnih derivata, veliki problem vrhu RSK predstavljala je činjenica da su njihovi građani u stalnom kontaktu s građanima RH što je prouzročilo odavanje raznih informacija o stanju unutar RSK. Zbog toga je MUP RSK u Kninu 12. ožujka 1995. naredio da se na „graničnom prijelazu“ Okučani počne vršiti evidencija osoba koje su odlazile na teritorij Hrvatske.⁷²⁹

Otvaranjem autoceste velika odgovornost je pala na SUP Okučani koji je nastojao sprječavati ilegalne ulaske na autocestu. Kakvo je stanje vladalo oko autoceste možemo vidjeti iz izvješća koje je SUP Okučani poslao u MUP RSK u Knin: „Od 12. – 16. 03. 1995. g. u više navrata vršen je obilazak trase auto-puta dionice pod našom kontrolom od punkta Dragalić do Paklenice od strane radnika SUP-a Okučani, zajedno sa koordinatorom upućenim od strane MUP RSK, te su zapažene sledeće novosti: – oko samog auto-puta je pojačana kontrola od strane pripadnika Srpske vojske na ulazima i izlazima iz auto-puta, primjećen je veći broj vojne policije i vojske uzduž samog auto-puta. Takozvani divlji ulazi na auto-put koji su po otvaranju auto-puta bili zapriječeni sada su otvoreni te se na iste slobodno ulazi i na auto-put, u zadnje vrijeme u većem broju. Napominjemo da smo iste ulaze u više navrata zapriječavali, ali su od strane građana i vojske u zadnjih nekoliko dana otvoreni, tj. uspostavljen za ulazak na auto-put. Također veliki broj građana koji odlazi u RH po naftne derivate posjeduje odobrenja izdata od strane vojske konkretno Komande 18. korpusa ili ih vojska pušta a po povratku im uzima 10% od količine koju voze. Radnici SUP-a Okučani su konstatovali da su otvoreni sledeći ulazi i to: – sjeverna traka auto-puta ulaz na 315 km, 313 km, 312 km, nadvožnjak Dubovac – sporedni put, Donji Okučani, tj. 311 km, 310 km nadvožnjak Vrbovljani, kanal Slobošтина 310 km. Južna traka auto-puta kontrolni punkt Dragalić 310 km, 317 km ulaz u Donje Bogićevce. Više ulaza od 316 km do 314 km, prilazni put u Prašnik drži vojska RSK. Više ulaza od

⁷²⁷ ŠTEFANČIĆ, *Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji*, 446.

⁷²⁸ Isto.

⁷²⁹ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 16, 293.

312 km do 310 km – gređanski put. Napominjemo da pomenute punktove drži vojska i vojna policija kao jurišne brigade 18. korpusa.⁷³⁰ Kao što možemo vidjeti iz priloženog izvješća pripadnici SUP-a Okučani nisu mogli spriječiti krijumčarenje autocestom u kojemu su pripadnici vojske i Vojne policije otvoreno sudjelovali te svojim prisustvom sprječavali zatvaranje ilegalnih ulaza na autocestu.

Dva dana kasnije, 18. ožujka 1995., SUP Okučani poslao je Upravi javne bezbednosti MUP-a RSK izvješće u kojemu su bili navedeni probleme vezani uz odvijanje prometa autocestom na dijelu pod srpskim nadzorom. U izvješću je kao glavni problem bilo navedeno kako su pored legalnog ulaza na autocestu otvoreni ilegalni ulazi i to od strane pripadnika 18. korpusa SVK. Navodi se da su na spomenutim ulazima pripadnici SVK-a oduzimali gorivo bez potvrda, a nakon što bi bili potkupljeni novcem ili nekom drugom robom kao što je pivo ili kava propuštali bi krijumčarenu robu. Također se navodi kako preko ilegalnih ulaza na autocestu građani RSK i RH ulaze i izlaze s područja zapadne Slavonije nakon što bi podmitili pripadnike vojske. U istom izvješću navodi se kako su pripadnici SVK udaljavali milicajce s punktova i sprječavali ih u vršenju dužnosti. Važan dio ovog izvješća je dio u kojemu je SUP Okučani naveo kako „I pored ostvarenih kontakata sa carinskim organima, inspekcijским službama, predstavnicima državne i vojne bezbednosti stanje se ne mijenja na bolje, već naprotiv svakodnevno se pogoršava.“⁷³¹

Na isti problem požalila se i Skupština opštine Pakrac koja je 21. ožujka 1995. donijela sljedeće zaključke: „1. Najnovije masovne pojave šverca, prije svega naftom i naftnim derivatima, putem auto-puta sa hrvatske strane koje poprimaju masovne razmjere, otežavaju i onako bremenitu problemima situaciju na prostoru Opštine Pakrac i šire. Na osnovu podnesenih informacija može se slobodno konstatovati da u švercu sve više učestvuju pripadnici Srpske vojske Krajine i pripadnici milicije, bilo direktnim učešćem u švercu ili raznim nedozvoljenim radnjama, čime se značajno slabi ukupna odbrambena sposobnost Republike Srpske Krajine, posebno ovog prostora. Učešćem u ovim radnjama dolazi i do ozbiljnih nesporazuma između Srpske vojske Krajine i milicije. 2. Održavaju se na punktovima po auto-putu susreti između građana Republike Srpske Krajine i građana Republike Hrvatske koji nisu pod kontrolom i putem kojih postoji mogućnost nekontrolisanog odljeva mnogih podataka i informacija. Ocjena Stanice javne bezbjednosti u Pakracu je da smo imali kvalitetne informacije dok su se susreti održavali na punktu u Pakracu jer su bili pod kontrolom naših nadležnih organa.“⁷³² Nakon donesenih zaključaka skupština je odlučila kako treba osigurati dovoljnu količinu potrepština na području zapadne Slavonije kako bi krijumčarenje postalo neisplativo. Na skupštini je za-

⁷³⁰ Isto, 297.

⁷³¹ Isto,, 298.

⁷³² Isto, 301.

ključeno kako se izdavanje dozvola za putovanje autocestom treba dodatno kontrolirati i da ulazak i izlazak na autocestu moraju biti slobodni za sve, a ne da je izdavanje dozvola za kretanje pod kontrolom vojske čiji su pripadnici u najvećoj mjeri sudjelovali u krijumčarenju. Kao zadnju stavku zaključka skupština je iznijela potrebu da se susreti između građana RSK i RH bolje organiziraju i budu pod kontrolom milicije.⁷³³

Kako su se krijumčarenjem bavili većinom oni koji su ga trebali spriječiti, između ostalih pripadnika vojske i milicije počinje se javljati ogorčenje. Zbog toga se moral i borbena mogućnost 18. korpusa i milicije naglo snižavao.⁷³⁴ Kako bi podigao moral, 20. ožujka 1995., zapovjednik 18. korpusa SVK Lazo Babić obišao je autocestu i nakon uočenog stanja zapovjedio je prekopavanje i zatvaranje ilegalnih ulaza na autocestu te ustrojavanje zajedničkih postrojbi milicije i vojske radi kontrole autoceste. Kako se navodi u istom izvješću zapovijed nije bila provedena do kraja jer je jedan ilegalni ulaz na autocestu i dalje ostao otvoren.⁷³⁵

Nakon što je pukovnik Lazo Babić zapovjedio gore spomenuto zatvaranje ilegalnih ulaza na autocestu u svom dopisu predsjedniku oblasnog vijeća SO Zapadna Slavonija odgovorio je na optužbe SUP-a Okučani u kojima se pripadnike SVK optuživalo za krijumčarenje robe. Nakon toga što je gotovo svu krivnju za krijumčarenje robe prebacio na pripadnike SUP-a Okučani, u daljnjem dijelu dopisa otkrio je kako i milicajci sudjeluju u krijumčarenju te čak prevoženju Hrvata iz RS u RH. Također je naveo kako se krijumčarenjem bavio i velik broj žena, invalida i starijih osoba. U dopisu je još naveo kako je velik broj građana RSK odlazio u Novsku i Novu Gradišku kako bi došli do hrvatskih dokumenata ili ostvarili pravo na isplatu mirovine u RH.⁷³⁶

Kao što se može vidjeti iz priloženih primjera, pripadnici milicije, vojne policije i SVK koji su trebali spriječiti krijumčarenje robe bili su jedni od najvažnijih krijumčara. Zbog toga, a i činjenice da su ove tri važne institucije bile u svađi, krijumčarenje robe se nastavilo i svakog je dana poprimalo sve veće razmjere.

---

⁷³³ Isto, 302.

⁷³⁴ GODIĆ, Stanje morala, bojne spremnosti i problemi opskrbe u 18. korpusu Srpske vojske Krajine, 260.

⁷³⁵ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti*: Knjiga 16, 303.

⁷³⁶ Isto, 306.

Prestanak daljnjeg provođenja Gospodarskog sporazuma

Prekid mandata UNPROFOR-a

Dolazak snaga UNPROFOR-a 1992. zaustavio je daljnja razaranja i velike ratne sukobe u Hrvatskoj. Hrvatski vrh ubrzo je počeo shvaćati kako Hrvatskoj prijete zamrzavanje ratnog sukoba kao primjerice na Cipru što je odgovaralo pobunjenim Srbima. Zbog toga je Hrvatska od samog početka zagovarala razdvajanje UNPROFOR-a u Hrvatskoj od onoga u Bosni i Hercegovini i Makedoniji. Dolaskom 1995. stanje se nije promijenilo. U Hrvatskoj u kojoj je vladalo primirje postajalo je sve jasnije da će se situacija uskoro promijeniti. Hrvatska strana negativno je gledala na UNPROFOR jer je sprječavao ostvarenje teritorijalne cjelovitosti Hrvatske i povratak prognanika. S druge strane pobunjeni Srbi su u UNPROFOR-u vidjeli zaštitu svoje samoproglašene države RSK. UNPROFOR je za svoje uspjehe uvijek navodio Zagrebački i Gospodarski sporazum, a uskoro je međunarodna zajednica hrvatskoj i srpskoj strani ponudila plan Z-4.⁷³⁷ Ipak hrvatska strana bila je i dalje jako nezadovoljna UNPROFOR-om te je 12. siječnja 1995. Franjo Tuđman otkazao mandat UNPROFOR-u. Tuđman je kao obrazloženje naveo da Hrvatska više ne može trpjeti trenutno stanje, kako je UNPROFOR neučinkovit i postaje smetnja daljnjem mirovnom procesu. Ovim činom mandat UNPROFOR-a u Hrvatskoj završio je 31. ožujka 1995.⁷³⁸ Misiju UNPROFOR-a u Hrvatskoj je istog dana zamijenila Operacija UN-a za obnovu povjerenja (United Nations Confidence Restoration Operation) (dalje: UNCRO).⁷³⁹

Kao što je već navedeno pobunjeni Srbi u Hrvatskoj su u UNPROFOR-u vidjeli zaštitnika svoje samoproglašene RSK. Zbog toga je vodstvo RSK reagiralo burno i ukazivalo je na nepravilnosti oko otkazivanja mandata, a međunarodnu zajednicu je plašilo vjerojatnim hrvatskim napadom.⁷⁴⁰

---

⁷³⁷ Plan Z-4 bio je osmišljen od strane međunarodne zajednice i omogućavao bi RSK veliku autonomiju. Iako bi joj se smanjio teritorij RSK bi imala pravo na: predsjednika, parlament, vladu, sudstvo, ime, zastavu, grb, vlastiti novac, jezik, pismo, vlastiti porez, policiju, carinu i sklapanje međunarodnih ugovora. U planu je bilo predviđeno da se hrvatski zakoni na području RSK mogu provoditi samo uz suglasnost vlade RSK, postrojbe HV-a na njeno područje mogu ući samo na poziv predsjednika RSK, a sporove između RSK i RH rješavao bi poseban ustavni sud. Predsjednik RSK Milan Martić ovaj plan, kojim je RSK ponuđen status „države u državi“, nije htio ni razmotriti. Nakon njegovog odbijanja plan je odbio i Hrvatski sabor.

⁷³⁸ FILIPOVIĆ, Međunarodne reakcije na hrvatsku najavu otkaza mandata UNPROFOR-a 1995. godine, 512.

⁷³⁹ „UNPROFOR“.

⁷⁴⁰ FILIPOVIĆ, Međunarodne reakcije na hrvatsku najavu otkaza mandata UNPROFOR-a 1995. godine, 512.

„Recimo svetu NE“

U potpisanom Gospodarskom sporazumu bilo je dogovoreno kao će se nakon otvaranja autoceste krenuti u rekonstrukciju i otvaranje željezničke pruge kroz okupirano područje zapadne Slavonije. Nakon pritiska međunarodnih predstavnika na čelnike RSK radovi na osposobljavanju željezničke pruge krenuli su sredinom ožujka 1995. godine.⁷⁴¹ Stanovništvo općine Okučani na to je burno reagiralo i pod organizacijom Srpske radikalne stranke (dalje: SRS) za zapadnu Slavoniju organiziralo skup pod nazivom „Recimo svetu ne“. Navedeni skup održan je u Okučanima 7. travnja 1995. i na njemu je prisustvovalo oko 2000 ljudi. Pripadnici SRS-a iznijeli su stavove kako: „1. – Narod nije upoznat o detaljima puštanja pruge i tražimo da se na istoj odmah obustave svi daljnji radovi i da se radnici vrate u jedinice i to odmah. Narod je odlučio da se neće povlačiti sa pruge sve dok se ovaj naš stav ne ispoštuje 2. – U potpunosti odbacujemo rezoluciju 981 i u vezi iste dajemo veliku podršku našim zvaničnim predstavnicima da nema više nikakvih ekonomskih pregovora sa Hrvatskom dok se ne postigne političko rješenje 3. – Zahtevamo da se odmah postave radnici milicije RSK-e na našu deonicu auto-puta isto kako su i Hrvatski policajci na svojoj deonici 4. – Da se legalizuju uvoz naftnih derivata iz Hrvatske i da sredstva budu namjenjena našim borcima na prvim borbenim linijama, penzionerima odnosno u korist naše otadžbine 5. – Da se odmah vrate naša obilježja Zastava i naš natpis koji mora biti postavljen uz samu žicu auto-puta 6. – Da se odmah uklone vojne nezakonite kontrole naših civilnih građana jer nećemo i ne želimo uvođenje vojne diktature i nemamo uvida gde odlazi oduzeto gorivo.“⁷⁴² Iz spomenutih stavova jasno se vidjelo kako su njihovi autori protiv Gospodarskog sporazuma i da su otvoreno poticali stanovništvo na njegovo kršenje. Već idućeg dana Vlada RSK Skupštini općine Okučani šalje pismo u kojemu je jasno navela benefite i važnosti popravka i otvaranja pruge.⁷⁴³ Ovo pismo djelovalo je upravo suprotno jer je 10. travnja Skupština općine Okučani donijela odluku o prekidu svih radova na željezničkoj pruzi kroz okupirano područje i podnijelo zahtjev za izglasavanje nepovjerenja Vladi RSK zbog „protivustavnog vođenja politike Republike Srpske Krajine čime je neposredno i grubo oštetila interes prvenstveno naroda Zapadne Slavonije stvorivši nestabilnost privredno-ekonomskog života, neposrednu opasnost po bezbednost naroda Zapadne Slavonije i njegovo ogromno političko u vezi s tim nezadovoljstvo.“⁷⁴⁴ Ovom odlukom Skupštine općine Okučani prekinuli su se radovi na popravljanju pruge Zagreb-Beograd kroz okupirano područje zapadne Slavonije.

⁷⁴¹ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 30.

⁷⁴² MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 16*, 323-324.

⁷⁴³ Isto, 325-236.

⁷⁴⁴ Isto, 328.

Zatvaranje autoceste kroz okupirano područje zapadne Slavonije

Nakon što je hrvatska strana u Lipovcu zaustavila konvoj od 90 cisterni s naftom koja je bila namijenjena RSK predsjednik RSK Milan Martić najavio je prosvjedno zatvaranje autoceste na 24 sata kroz područje koje su kontrolirali pobunjeni Srbi. Autocesta je zatvorena 24. travnja 1995. u 6 sati ujutro, a otvorena je idućeg dana u 5 sati i 30 minuta.⁷⁴⁵ Njegovu odluku su priopćenjem podržali i članovi SRS za zapadnu Slavoniju, a u priopćenju su se pohvalili kako su zajedno sa stanovništvom 8. travnja 1995. prekinuli radove na željezničkoj pruzi.⁷⁴⁶ Ovo naređenje proveli su pripadnici SUP-a Okučani uz pomoć milicajaca s područja Pakraca, a za dodatno osiguranje bile su angažirane i jedinice 54. (Okučani) i 98. (Jasenovac) brigade 18. korpusa SVK.⁷⁴⁷

Dva dana kasnije 26. travnja 1995. na područje zapadne Slavonije došli su predsjednik RSK Milan Martić i zapovjednik glavnog štaba SVK Milan Čeleketić. U svojim govorima tijekom ovog obilaska područja Martić je izjavljivao kako je zatvaranje autoceste bilo upozorenje hrvatskoj strani i da srpska strana ima pravo na potpuno korištenje autoceste, a srpska milicija kontrolu na njom. Najavio je ponovno zatvaranje autoceste i optužio je RH i međunarodne snage na poticanje reintegracije RSK u RH.⁷⁴⁸ U ovim riječima Martića jasno se vidjela činjenica da više ni vrh RSK nije bio za pregovore s hrvatskom stranom i da RSK više ne priznaje odrednice Gospodarskog sporazuma što se jasno vidjelo iz Martićeve izjave kako srpska milicija ima pravo kontrole prometa na samoj autocesti.⁷⁴⁹

Od 25. travnja promet autocestom je tekao neometano i nastavili su odlasci stanovnika s okupiranog područja na područje pod kontrolom Hrvatske. Situacija se zaoštrila kada je 28. travnja 1995. jedan Hrvat, radi osvete bratova ubojstva, ubio pripadnika SVK-a Tihomira Blagojevića iz sela Smrtić koje se nalazilo na okupiranom području zapadne Slavonije. Ubojstvo se dogodilo na benzinskoj postaji kraj motela „Slaven“ koje se nalazilo na području pod hrvatskom kontrolom.⁷⁵⁰ Nakon ovog događaja pobunjeni Srbi, predvođeni bratom poginulog Blagojevića, počeli su pucati na vozila koja su prometovala autocestom pod srpskom kontrolom. U ovom terorističkom činu ubili su i zarobili nekoliko hrvatskih civila.⁷⁵¹

---

⁷⁴⁵ ŠTEFANČIĆ, Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji, 449.

⁷⁴⁶ MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 16*, 341.

⁷⁴⁷ Isto, 342.

⁷⁴⁸ NAZOR, SEKULA GIBAČ, Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije, 34.

⁷⁴⁹ Isto.

⁷⁵⁰ BRIGOVIĆ, Osvrt na operaciju „Bljesak“ u dokumentima Republike Srpske Krajine, 43-44.

⁷⁵¹ U svom radu na 451 stranici Domagoj Štefančić navodi kako se u srpskim izvorima navodi podatak od četiri zarobljene, devet ranjenih i jedne ubijene osobe.

Autocesta se potom zatvorila za sav promet, a posredništvom UNCRO-a i iz straha od mogućeg napada hrvatskih snaga zarobljeni civili su pušteni.⁷⁵²

Autocesta je ostala zatvorena, a istovremeno je 18. korpus SVK počeo provoditi mobilizaciju. Daljnji tijek događaja možemo pratiti iz izvješća Resora državne bezbednosti MUP-a RSK Državnoj komisiji za utvrđivanje uzroka i načina pada Zapadne Slavonije o prikupljenim obavještajnim podacima uoči operacije hrvatskih snaga u zapadnoj Slavoniji napisanog 9. lipnja 1995. i izvješća spomenute Državne komisije Skupštini RSK iz 11. srpnja 1995. godine.⁷⁵³ SUP u svom izvješću navodi kako je premijer RSK Borislav Mikelić dogovorio s hrvatskom stranom otvaranje autoceste 1. svibnja 1995. i da je milicija u Okučanima dobila usmenu zapovijed MUP-a RSK da ukloni barikade na autocesti. U izvješću se nadalje navodi kako je zapovjedništvo 18. korpusa SVK potom obavijestila sekretara SUP-a Okučani da autocesta do daljnjeg mora ostati zatvorena.⁷⁵⁴ Zašto autocesta nije otvorena saznajemo iz Izvješća Državne komisije od 11. srpnja 1995. godine. U Izvješću piše kako je zapovjednik 18. korpusa, Lazo Babić, izjavio kako autocesta neće biti otvorena. Nakon toga je ministar obrane RSK Tanjga pokušao dogovoriti otvaranje autoceste sa zapovjednikom glavnog štaba SVK Milanom Čeleketićem koji je odbio sve mogućnosti i izjavio kako je s predsjednikom RSK Milanom Martić dogovorio postavljanje još prepreka na autocestu.⁷⁵⁵ U ovom trenutku jasno je postao vidljiv sukob između premijera RSK Borislava Mikelića i predsjednika RSK Milana Martića koji je napustio politiku Slobodana Miloševića i počeo se otvoreno zalagati za ujedinjenje RSK i RS te prekida svih pregovora s RH.⁷⁵⁶

Nakon što vrh RSK nije dopustio otvaranje autoceste SUP Okučani, poslao je dopis u kojima je saznao da je hrvatska strana obavijestila pripadnike UNCRO-a kako će u 6 sati 1. svibnja izvršiti napadnu operaciju s ciljem osiguranja prometa autocestom.⁷⁵⁷ Iz istog izvješća jasno se vidi kako je ova obavijest bila zanemarena od svih drugih institucija RSK. Provokacije su se nastavile i na sjevernom području zapadne Slavonije gdje su u noći s 30. travnja na 1. svibanj pobunjeni Srbi otvorili vatru na osobno vozilo koje je prometovalo cestom Pakrac-Požega i ispalili tri protuoklopne rakete na Pakrac.⁷⁵⁸

⁷⁵² BRIGOVIĆ, Osvrt na operaciju „Bljesak“ u dokumentima Republike Srpske Krajine, 44.

⁷⁵³ RADOŠ, KRIŽE, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 18*, 235-281.

⁷⁵⁴ Isto., 237.

⁷⁵⁵ Isto., 283.

⁷⁵⁶ SEKULA, „Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“)“, 235.

⁷⁵⁷ RADOŠ, KRIŽE, *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 18*, 237.

⁷⁵⁸ ŠTEFANČIĆ, „Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji“, 451-452.

Ovi događaji bili su dovoljni povod da vrh RH izda zapovijed Glavnom stožeru HV-a za provedbu plana oslobađanja zapadne Slavonije napravljenog krajem 1994. pod kodnim nazivom „Bljesak-1“.⁷⁵⁹

Zaključak

Pobunjeni Srbi s područja zapadne Slavonije nisu shvaćali u kakvoj su se situaciji nalazili. Nakon što su doživjeli težak vojni poraz krajem 1991., područje pod njihovom kontrolom svedeno je na nešto više od 500 kvadratnih kilometara oko Okučana i istočno od Pakraca. Na tome području se uz tamošnje stanovništvo nalazio i velik broj izbjeglica koji su živjeli u lošim uvjetima i ovisili su o pomoći međunarodne zajednice jer SRJ, RS i ostatak RSK nisu imale dovoljnu gospodarsku snagu kako bi pomogli ovom području. Sve to dovelo je do masovnog odlaska, naročito mladog, stanovništva s tog područja. Uz sve to područje koje su držali pod okupacijom bilo je jako teško obranjivo, a njime je polazila i jedna od najvažnijih prometnica u RH i jugoistočnoj Europi. Iako su čelnici pobunjenih Srba bili svjesni ove situacije oni su smijenjeni nakon što su s hrvatskim vlastima potpisali Daruvarski sporazum o gospodarskoj i političkoj suradnji. Nakon što je poslije potpisivanja Gospodarskog sporazuma za sav promet otvorena autocesta kroz okupirano područje, na njoj se počinje odvijati krijumčarenje nevidenih razmjera svih vrsta roba sa slobodnog područja RH. Vrh RSK pokušao je suzbiti krijumčarenje, ali sve institucije koju se ga trebale spriječiti uključile su se u njega. Ni to nije bio dovoljan pokazatelj vrhu RSK, a naročito predsjedniku RSK Milanu Martiću, kako SRJ ne može gospodarski pomagati i RSK te da je jedini način opstanka RSK gospodarsko vezanje uz RH. Martić je, naprotiv, zaustavio sve pregovore i provođenje sporazuma koji su potpisani s hrvatskom stranom i zato ga možemo smatrati jedim od glavnih krivaca za neuspjeh pregovora s pobunjenim Srbima zapadne Slavonije. Njegove odluke podržale su i civilne vlasti u Okučanima koje su nakon toga uz pomoć civilnog stanovništva zaustavile radove na popravljanju željezničke pruge kroz to područje pa i njih možemo smatrati krivcima za neuspjeh pregovora. Krajem travnja 1995. Martić je svojom odlukom na jedan dan zatvorio autocestu u čemu ga je podržao dio pobunjenih Srba s područja zapadne Slavonije. Nakon ponovnog zatvaranja autoceste i odbijanja njenog otvaranja bilo je jasno kako će hrvatske snage provesti operaciju oslobađanja zapadne Slavonije. Čak i nakon dojave da će hrvatske snage napasti, predsjednik RSK i vojni vrh SVK odbili su otvoriti autocestu što dovodi do opravdanog razloga pokretanja VRO „Bljesak“ 1. svibnja 1995. godine. Ova operacija je pobunjene Srbe zatekla nespremne, otpor 18. korpusa bio je nedovoljan, tri najvažnije postrojbe su razbijene već prvog dana operacije, postrojbe milicije su se na nekoliko mjesta povukle, zapovjednik korpusa je drugog

⁷⁵⁹ MARIJAN, *Domovinski rat*, 330.

dana operacije pobjegao, drugi korpusi SVK-a pružili su samo simboličnu pomoć, pomoć Vojske RS-a je u potpunosti izostala, a topnička i zračna potpora nije bila u razmjeru potreba obrane. Nakon uspješne provedbe operacije „Bljesak“ otkrivena je prava slika stanja u RSK. SVK i milicija RSK bile su posvađane i slabo su surađivale, a premijer RSK Borislav Mikelić gubio je podršku koju je sada dobio predsjednik Milan Martić. Uz sve to Martić je odbio bilo kakvo daljnje pregovaranje s RH i time dao opravdanje za daljnje provođenje oslobodilačkih operacija hrvatskih snaga.

LITERATURA

- BRIGOVIĆ, Ivan. „Osvrt na operaciju „Bljesak“ u dokumentima Republike Srpske Krajine“. *Časopis za suvremenu povijest* 41 (2009) br. 1: 39-70.
- DEGORICIJA, Slavko. *Nije bilo uzalud*. Zagreb: ITG d.o.o., 2008.
- FARKAŠ, Alen. „Vojne operacije u Zapadnoj Slavoniji u Domovinskom ratu (1991.-1995.)“. Diplomski rad, Sveučilište J. J. Strossmayera u Osijeku, 2016.
- FILIPOVIĆ, Vladimir. „Kanadska brigada „Princeza Patricija“ u Zapadnoj Slavoniji 1992.-1993.: Pripreme, djelovanje, poteškoće“. *Polemos* 11 (2008), br. 2: 51-70.
- FILIPOVIĆ, Vladimir. „Međunarodne reakcije na hrvatsku najavu otkaza mandata UNPROFOR-a 1995. godine“. *Časopis za suvremenu povijest* 47 (2015) br. 3: 509-521.
- GODIĆ, Darjan. „Stanje morala, bojne spremnosti i problemi opskrbe u 18. korpusu Srpske vojske Krajine“. *Časopis za suvremenu povijest* 46 (2014) br. 2: 243-264.
- GUMZEJ, Jakov. *Od balvana do Dayton*. Zagreb: Nakladničko trgovačko društvo: Mato Lovrak, 2000.
- HOLJEVAC TUKOVIĆ, Ana; RUŽIĆ, Slaven, ur. *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 14: Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (srpanj – prosinac 1994.)*. Zagreb; Slavonski Brod: Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata; Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2013.
- Jutarnji list* (Zagreb), 2018.
- KARAULA, Željko. Osvajanje vojarne JNA „Božidar Adžija“ u Bjelovaru 1991., *Časopis za suvremenu povijest*, 39 (2007). br. 1:1-248.
- KARAULA, Željko. *Političke prilike i Domovinski rat u Daruvaru (1990.-1995.)*, Matica hrvatska Daruvar, Daruvar, 2020.
- KESIĆ, Kristijan. „Domovinski rat u zapadnoj Slavoniji“. Diplomski rad, Sveučilište Jurja Dobrile u Puli, 2017.
- MARAS KRALJEVIĆ, SEKULA GIBAČ, ur. *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 16: Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (siječanj – travanj 1995.)*. Zagreb; Slavonski Brod: Hrvatski memorijalno-dokumentacijski

- centar Domovinskog rata; Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2014.
- MARIJAN, Davor. *Domovinski rat*. Zagreb: Hrvatski institut za povijest; Despot Infinitus, 2016.
- MIŠKULIN, Ivica; KARAULA, Željko. „Jedno pismo Veljka Džakule u svibnju 1993. godine“. *Zbornik Janković* 1 (2015) br. 1: 195-218.
- MIŠKULIN, Ivica. „Srpska pobuna u općini Pakrac 1990.-1991.: Uzroci, nositelji i tijek“. *Scrinia slavonica* 11 (2011), br. 1: 355-392.
- NAZOR, Ante; SEKULA GIBAČ, Janja. „Proces pokušaja normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa i mirne reintegracije Republike Srpske Krajine 1994./1995. na okupiranom području zapadne Slavonije“. *Časopis za suvremenu povijest* 46 (2014) br. 1: 7-36.
- RADOŠ, KRIŽE, ur. *Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995. – Dokumenti: Knjiga 18: Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (svibanj – kolovoz 1995.)*. Zagreb; Slavonski Brod: Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata; Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2015.
- SEKULA GIBAČ, Janja. „Raspoređivanje snaga UNPROFOR-a i (ne)provedba demilitarizacije na okupiranom području zapadne Slavonije 1992. godine“. *Scrinia slavonica* 14 (2014), br. 4: 281-314.
- SEKULA, Janja. „Zapadna Slavonija pod srpskom okupacijom (od Sarajevskog primirja do operacije „Bljesak“). Doktorski rad, Sveučilište u Zagrebu Hrvatski Studiji, 2012.
- ŠKVORC, Đuro. „Zapadna Slavonija uoči i u Domovinskom ratu do studenoga 1991. godine“. *Cris* 11 (2009), br. 1: 116-125.
- ŠTEFANČIĆ, Domagoj, „Autocesta – okosnica rata u zapadnoj Slavoniji“ *Radovi – Zavod za hrvatsku povijest* 43 (2011) br. 1: 427-456.
- „UNPROFOR“. Hrvatska enciklopedija: Leksikografski zavod Miroslav Krleža. Pristup ostvaren 8. 7. 2021. <https://www.enciklopedija.hr/natuknica.aspx?ID=63242>.

SUMMARY

FAILURE OF NEGOTIATIONS WITH THE REBEL SERBS OF WESTERN SLAVONIA (1992-1995)

Abstrakt: After the first multi-party elections and the start of Croatia's move toward independence, part of the Serbian population refused to accept the new government and, with the support of the Yugoslav People's Army (JNA), launched an armed rebellion. In western Slavonia, this culminated in the proclamation of the Serb Autonomous Region of Western Slavonia in August 1991 and the start of open aggression against the Republic of Croatia. After defending major towns and capturing JNA barracks, Croatian forces by the end of 1991 pushed the rebels back to a small, isolated territory around Okučani and east of Pakrac. The signing of the Sarajevo ceasefire and the arrival of UNPROFOR

in 1992 brought a lull in fighting, but Serbian forces retained large amounts of weaponry outside international supervision and continued to carry out incidents. In 1993, the local rebel leadership signed the Daruvar Agreement, intended to ensure freedom of movement, infrastructure restoration, and the return of displaced persons, but the top leadership of the Republic of Serbian Krajina (RSK) soon dismissed and arrested its signatories. The 1994 Zagreb Agreement established a new ceasefire and created conditions for the Economic Agreement, which opened the Zagreb–Belgrade highway. However, the highway soon became the main route for large-scale smuggling, involving members of both the RSK army and police. The Economic Agreement, meant to regulate traffic, resource use, and economic cooperation, met open resistance from the Serbian Radical Party and part of the local leadership. The inability of the RSK leadership to curb smuggling, combined with open conflict between President Milan Martić—who rejected further negotiations—and Prime Minister Borislav Mikelić, led to the breakdown of all agreed processes. In late April 1995, Martić closed the highway, halted the implementation of agreements, and ignored warnings of a possible Croatian offensive. This gave Croatia grounds to launch Operation „Flash” (Bljesak) on May 1, 1995, which, within just 36 hours, resulted in the complete collapse of the defense of western Slavonia, exposing deep internal divisions, weaknesses, and the unpreparedness of the rebel Serb forces.

Keywords: Western Slavonia, rebel Serbs, Republic of Serbian Krajina, UNPROFOR, Daruvar Agreement, Flash